

عنوان مقاله:

وحدت و تقریب بر پایه امامت با تکیه بر مبانی مشترک فریقین

محل انتشار:

دوفصلنامه امامت پژوهی، دوره 11، شماره 1 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 42

نویسندگان:

مرتضی علیزاده نجار - دانشجوی دکتری مذاهب کلامی، دانشگاه ادیان و مذاهب اسلامی، قم، ایران

محمدتقی سبحانی - استادیار، پژوهشکده فلسفه و کلام، پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی، قم، ایران

خلاصه مقاله:

بی گمان مراجعه به سیره و سخن پیامبر اکرم؟ صل؟ بهترین راهگشا برای ارائه اندیشه ای دینی و کارآمد در حوزه وحدت و تقریب است. از سنت مشترک اسلامی چنین به دست می آید که رسول خدا؟ صل؟ همواره نسبت به مسئله امامت و جانشینی _ که نخستین نقطه جدایی امت اسلام بوده است _ هشدار داده و مسیر وحدت و تقریب را نیز تنها در این طریق دانسته است. نوشتار پیش رو با تمسک به سنت پیامبر اسلام؟ صل؟ مسیر وحدت و تقریب را با الگوی امامت محور تبیین کرده و تحقق آن را امکان پذیر دانسته است. در این دیدگاه، وحدت اسلامی با توافق بر اصول مسئله امامت، و تقریب نیز با ایجاد گفتمانی مشترک و امامت محور حاصل خواهد شد. این گفتمان باید زمینه های فرهنگی و اجتماعی برای گفتگو بر سر مسئله امامت را بگشاید و در گام نخست، حقیقت باورهای فرقه های اسلامی و مبانی آنها را فاش نماید و سوء تفاهات را برطرف کند. مهم ترین راهبردهای این نظریه عبارت است از: بازگشت به ریشه اختلاف، روشنگری در حقایق دینی و تاریخی و مرزبندی میان وحدت و تقریب با اتحاد و همزیستی اجتماعی.

کلمات کلیدی:

تفرقه، وحدت، تقریب، امامت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1435119>

